U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2011, č. j. 8 A 197/2010 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2011, č. j. 8 A 197/2010 - 45, zamítl žalobu, jíž se Česká televize (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 22. 6. 2010, sp. zn./Ident: 2008/1304/vav/ČTV a sp. zn./Ident: 2008/1685/vav/ČTV, kterými byly stěžovatelce uloženy pokuty ve výši 50 000 Kč (celkem tedy 100 000 Kč) za porušení povinnosti stanovené v ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2010 (dále jen „zákon o vysílání“) pro vysílání reklam a teleshoppingu, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že v červenci 2008 ve 21 případech a v srpnu 2008 ve 12 případech zařadila na programu ČT 1 do vysílání obchodní sdělení na časopis Marie Blaire (mutace 1 a 2), která naplňovala definiční znaky reklamy a nebyla zřetelně zvukově, obrazově, či zvukově – obrazově oddělena od ostatních částí programu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítala, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda se v dané věci jednalo o zařazení reklamních sdělení či sponzorských vzkazů. Proto navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Napadený rozsudek městský soud doručoval stěžovatelce v souladu s ust. § 42 odst. 1 s. ř. s. do datové schránky. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky vyplývá, že stěžovatelce byl doručen dne 11. 2. 2011 v 15:36 hodin, kdy se pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě přihlásila do datové schránky. Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byl tedy pátek 11. 2. 2011 a posledním dnem lhůty tak byl pátek 25. 2. 2011.

Kasační stížnost podala stěžovatelka rovněž prostřednictvím datové schránky. V detailu zprávy z datové schránky městského soudu je uvedeno, že tato zpráva byla městskému soudu dodána dne 28. 2. 2011 ve 13:21 hodin a doručena téhož dne ve 13:33 hodin.

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79 (publikováno pod č. 2131/2010 Sb. NSS; dostupné též na www.nssoud.cz) vyložil a podrobně odůvodnil, že *„[l]hůta stanovená soudním řádem správním, výzvou nebo rozhodnutím soudu je zachována, bylo-li podání učiněné vůči soudu prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky soudu (§ 40 odst. 4 s. ř. s.)“*. Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti je tedy rozhodné datum dodání datové zprávy do datové schránky městského soudu.

Protože v daném případě byla kasační stížnost do datové schránky městského soudu dodána dne 28. 2. 2011, byla podána opožděně, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu